

RETTEENS DOM (Tredje Afdeling)
26. september 1990 *

I sag T-48/89,

Fernando Beltrante m. fl., tjenestemænd ved Rådet for De Europæiske Fællesskaber, ved advokat Jean-Nöel Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos fiduciaire Mysin SARL, 6-8 rue Origer,

sagsøger,

støttet af

Fédération de la fonction publique européenne, Bruxelles, ved advokat Georges Vandersanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg på advokat Alex Schmitt's kontor, 62, avenue Guillaume,

intervenient,

mod

Rådet for De Europæiske Fællesskaber ved direktøren for dets Juridiske Tjeneste, Arthur Alan Dashwood, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Jörg Käser, direktør for Den Europæiske Investeringsbanks Juridiske Tjeneste, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

sagsøgt,

hvor der er nedlagt påstand om annullation af Rådets afgørelse, meddelt ved rundskrivelse af 6. maj 1988, hvorved Rådet nægtede at udbetale sagsøgerne det faste beløb til rejseudgifter for personer, der sidestilles med børn, over for hvem der består forsørgerpligt, og som ikke bor på tjenestemandens tjenestested,

* Processprog: fransk

har

RETTEEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Saggio, og dommerne C. Yeraris og B. Vesterdorf,

justitssekretær: ekspeditionssekretær B. Pastor

på grundlag af skriftvekslingen og efter mundtlig forhandling den 3. juli 1990,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder

- 1 De fjorten sagsøgere, tjenestemænd ved Rådet, oppebærer de ydelser, der er fastsat i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) for personer, der ligestilles med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, i henhold til artikel 2, stk. 4, i nævnte vedtægts bilag VII (herefter benævnt »bilag«). Det fremgår af sagens akter, at Rådet indtil 1987 i henhold til bilagets artikel 8 for disse personer betalte rejseudgifterne fra de pågældende tjenestemænds tjenestested til deres hjemsted, selv om de nævnte personer ikke var bosat på tjenestestedet.

- 2 Ved rundskrivelse af 6. maj 1988 meddelte administrationen i Rådets Generalsekretariat de pågældende tjenestemænd, at ansættelsesmyndigheden havde besluttet at sætte en beslutning i kraft, som var blevet vedtaget under et møde mellem administrationscheferne, og hvorefter der ikke længere ville blive udbetalt det faste beløb til rejseudgifter for personer, der sidestilles med børn, over for hvem der består forsørgerpligt, medmindre disse er bosat på tjenestemandens tjenestested eller inden for en radius af 50 km herfra.

- 3 Det anførtes desuden i rundskrivelsen, at afgørelsen var gældende fra 1. januar 1988, men at administrationen fortsat ville betale de årlige rejseudgifter for ægtefæller og børn.

- 4 Hver sagsøger indgav klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over den afgørelse, der var blevet meddelt ved rundskrivelsen, og hvorved sagsøgerne blev nægtet dækning for rejseudgifter efter vedtægtens artikel 8, stk. 1, for personer, over for hvem de havde forsørgerpligt.

- 5 Sagsøgerne gjorde i deres klager, der blev registreret mellem den 24. maj og den 13. juli 1988 gældende, at en tjenestemand, såfremt han har ret til husstandstillæg, er berettiget til at få godtgjort ovennævnte udgifter for sin ægtefælle og for alle de personer, som der efter bilagets artikel 2 består forsørgerpligt overfor, uanset om de er bosat på tjenstemandens tjenestested.

- 6 Rådets generalsekretær afslog klagerne ved afgørelser dateret 27. juli 1988. Ansættelsesmyndigheden anførte i disse afgørelser, der var udformet som en standard-skrivelse, at såvel ordlyden af bilagets artikel 8, som den i artiklen angivne sammenhæng mellem ret til husstandstillæg og betaling af rejseudgifter for personer, der sidestilles med børn, over for hvem der består forsørgerpligt, begrundes en snæver fortolkning af de pågældende bestemmelser.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 7 Sagsøgerne har på denne baggrund ved stævning indgivet til Domstolens Justitskontor den 28. oktober 1988 anlagt sag med påstand om, at afgørelsen om ikke at betale rejseudgifter for personer, der sidestilles med børn, over for hvem der består forsørgerpligt, og som ikke bor på deres tjenestested, annulleres.

- 8 Domstolen har ved kendelse af 15. november 1989 henvist sagen til Retten i medfør af artikel 14 i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans.
- 9 Retten (Tredje Afdeling) har ved kendelse af 8. december 1989 tilladt Fédération de la fonction publique européenne (FFPE) at intervenere i hovedsagen til støtte for sagsøgernes påstande.
- 10 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Parternes repræsentanter har afgivet indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 3. juli 1990.
- 11 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:
- Sagen antages til realitetsbehandling og følgelig
  - annulleres følgende afgørelser:
    - a) Sagsøgtes afgørelse om ikke at godtgøre sagsøgerne de årlige rejseudgifter for personer, som i henhold til ansættelsesmyndighedens tidligere afgørelse sidestilles med børn over for hvem, der består forsørgerpligt.
    - b) Sagsøgtes afgørelse, meddelt ved rundskrivelse af 6. maj 1988, om ændring af fortolkningen af artikel 8 i vedtægtens bilag VII, således at det blev udelukket at få godtgjort rejseudgifter for personer, som sidestilles med børn over for hvem, der består forsørgerpligt, medmindre disse er bosat på tjenestestedet eller i mindre end 50 kilometers afstand herfra.
    - c) Om fornødent annulleres også Rådets udtrykkelige afslag på hver af sagsøgernes administrative klager, hvilke afslag blev meddelt de enkelte sagsøgere ved en standardskrivelse af 27. juli 1988.

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger i medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, eller artikel 69, stk. 3, andet afsnit, samt de udgifter, det har været nødvendigt at afholde med henblik på sagens behandling, især udgifter i forbindelse med valg af adresse samt rejse- og opholdsudgifter og honorarer til advokat, jf. procesreglementets artikel 73, litra b).

12 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

— frifindelse;

— sagsøgerne dømmes til at betale sagens omkostninger i det omfang, disse ikke skal bæres af sagsøgte i henhold til procesreglementets artikel 70 og artikel 95, stk. 3.

Realiteten

13 Sagsøgerne har til støtte for deres påstande påberåbt sig to anbringender, det ene, at bilagets artikel 8 er tilsidesat, det andet, at der foreligger en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og forbuddet mod forskelsbehandling.

14 Intervenienten, som støtter hele sagsøgernes argumentation vedrørende tilsidesættelse af artikel 8, nævnt ovenfor, har desuden anført, at den anfægtede retsakt i realiteten udgør en afgørelse efter vedtægtens artikel 110, stk. 1, og at afgørelsen er blevet truffet af administrationen som en gennemførelse af en tidligere beslutning, som samtlige administrationschefer havde truffet. Afgørelsen er retsstridig, fordi den er truffet af et inkompetent organ, som ikke har overholdt de processuelle garantier, der foreskrives i vedtægtens artikel 110, stk. 1. Afgørelsen indeholder desuden ingen begrundelse overhovedet, er heller ikke blevet tilstrækkeligt bekendtgjort, og udgør generelt sagt en procedurefordrejning.

- 15 Den sagsøgte institution har under retsmødet anført, at den anfægtede retsakt hverken er en ændring af vedtægten eller udgør en almindelig gennemførelsesbestemmelse, men præciserer ansættelsesmyndighedens stilling for så vidt angår anvendelsen af bilagets artikel 8, stk. 1, med virkning for året 1988. Rådets generalsekretær har mundtligt underrettet administrationen om denne stillingtagen. Administrationen har herefter ved rundskrivelse af 6. maj 1988 underrettet alene de pågældende tjenestemænd, som har én eller flere personer, der sidestilles med forsørgelsespligtige børn, og som ikke er bosat på tjenestestedet. Generalsekretæren har ved at tilpasse Rådets praksis til den af administrationscheferne truffne afgørelse handlet under eget ansvar og ikke gennemført deres afgørelse.
- 16 Hertil bemærkes først, at den af fagforeningen, intervenienten, fremførte argumentation er baseret på den fejlagtige opfattelse, at den anfægtede afgørelse er truffet i henhold til vedtægtens artikel 110, stk. 1, som vedrører institutionernes vedtagelse af de almindelige gennemførelsesbestemmelser til vedtægten. I virkeligheden er der tale om en række individuelle afgørelser, som ansættelsesmyndigheden har truffet, hvorved den afslog at godtgøre rejseudgifter for året 1988, og som var blevet meddelt de pågældende tjenestemænd ved rundskrivelse af 6. maj 1988 fra administrationen i Rådets Generalsekretariat. Ansættelsesmyndigheden stadfæstede disse individuelle afgørelser ved at afslå de klager, som sagsøgerne havde indbragt.
- 17 Dernæst bemærkes, at beslutning nr. 185/88, som de anfægtede afgørelser er baseret på, blev truffet af repræsentanterne for institutionernes administrationer, under et møde i, hvad de selv benævner deres »kreds«, som afholdtes i henhold til bestemmelsen i vedtægtens artikel 110, tredje afsnit, hvorefter »institutionernes administrationer skal regelmæssigt rådføre sig med hinanden«. Beslutningen var blevet truffet for at indføre en fælles administrativ praksis med hensyn til fortolkningen af bilagets artikel 8, stk. 1, og bandt ikke den pågældende myndighed for så vidt angår vedtagelsen af anfægtelige individuelle retsakter. Ansættelsesmyndigheden handlede inden for de beføjelser, som bilagets artikel 8, stk. 1, indrømmer den, og intervenienten kan ikke begrunde dens modsatte opfattelse alene under henvisning til, at det i rundskrivelsen af 6. maj 1988 angives, at »ansættelsesmyndigheden har besluttet i Rådet at gennemføre en fælles beslutning truffet af administrationscheferne...«.

Første anbringende

- 18 Sagsøgerne har anført, at bilagets artikel 8 alene gør en tjenestemandens ret til et fast beløb til dækning af rejseudgifterne for hans ægtefælle, børn og personer, over for hvem han har forsørgerpligt, betinget af, at den pågældende har ret til husstands-tillæg. Ifølge sagsøgerne indeholder vedtægten ingen bestemmelse, der gør det muligt at hævde, at en person, der sidestilles med et forsørgelsesberettiget barn, ikke har nøjagtig de samme rettigheder som dem, der gælder for ægtefæller og børn. Tjenestemanden, hvis tjenestested og hjemsted befinder sig i Europa har én eller to gange pr. kalenderår, afhængig af afstanden — ret til et fast beløb til dækning af rejseudgifter fra tjenestested til hjemsted for sig selv og i givet fald, for hans ægtefælle og de efter bilagets artikel 2 forsørgelsesberettigede personer. Sagsøgerne har heraf udledt, at det ikke er en betingelse for tjenestemandens ret til et fast beløb til dækning af rejseudgifter, at de forsørgelsesberettigede personer har bopæl på tjenestemandens tjenestested.
- 19 Til støtte for denne fortolkning har sagsøgerne dels gennemgået bestemmelserne i bilagets artikel 1, 2, 7, stk. 1 og 8, stk. 1 og 4, og fortolket dem ud fra deres sammenhæng, dels tilbagevist den bogstavsfortolkning af nævnte artikel 8, som ansættelsesmyndigheden har fremført. De har anført, at hvis man knæsatte en sådan fortolkning, måtte man drage alle de heraf følgende konsekvenser, selv om disse er urimelige eller uforenelige med artiklens formål. For så vidt navnlig angår bilagets artikel 7, stk. 1, og artikel 8, stk. 1, har sagsøgerne fastslået, at i henhold til den første af disse bestemmelser skal ægtefællen og de personer, tjenestemanden har forsørgerpligt overfor, faktisk leve i hans husstand, mens den anden bestemmelse kun stiller som betingelse, at tjenestemanden skal have ret til husstandstillæg, men ikke indeholder nogen betingelse om, at tjenestemanden og de ovenfor angivne personer skal bo sammen. Sagsøgerne har endvidere understreget, at nævnte artikel 8, stk. 4, andet afsnit, vedrørende rejseudgifter for tjenestemænd, hvis hjemsted og / eller tjenestested ligger uden for Europa, udtrykkeligt bestemmer, at såfremt de pågældende personer ikke bor sammesteds med tjenestemanden på tjenestestedet, har alene ægtefællen og børn, over for hvem tjenestemanden har forsørgerpligt, ret til refusion af rejseudgifterne, hvorved personer, der ligestilles med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, automatisk udelukkes. Sagsøgerne har anført, at såfremt vedtægtens fædre også havde villet udelukke denne gruppe fra dækning af rejseudgifter »i Europa«, ville de utvivlsomt udtrykkeligt have angivet det.

- 20 Den sagsøgte institution har først understreget, at tjenestemandens ret til husstandstillæg, således som det fremgår af bestemmelsen i bilaget, er undergivet tre betingelser: litra a) han skal være gift, litra b) have forsørgerpligt over ét eller flere børn, litra c) faktisk bære familiemæssige byrder over for andre personer end ægtefællen og børn, over for hvem der består forsørgerpligt. Rådet har henvist til Domstolens dom af 19. januar 1984, Erdini mod Rådet (65/83, Sml. s. 211), og af 23. marts 1988, Mouriki mod Kommissionen (248/87, Sml. s. 1721, og anført, at tjenestemanden kun kan få tildelt husstandstillæg for andre familiemedlemmer end hans ægtefæller og børn, såfremt disse personer lever i hans husstand. Rådet har på dette grundlag anført, at der i vedtægten sondres mellem tjenestemandens ret til husstandstillæg for ægtefælle og børn, som efter en uomstødelig formodning lever sammen med tjenestemanden, og retten til husstandstillæg på grund af andre forsørgelsesberettigede personer. Bilagets artikel 2 indeholder to grupper af personer, over for hvem der består forsørgerpligt, nemlig dels børn og dels personer, der ligestilles med et barn over for hvem der består forsørgerpligt. Tjenestemanden skal godtgøre at have forsørgerpligt efter lovgivningen over for en sådan person. Dette kræves derimod ikke, for så vidt angår børn, over for hvem der består forsørgerpligt.
- 21 Rådet har vedrørende bilagets artikel 8, stk. 1, anført, at bestemmelsen skal fortolkes således, at det faste beløb til dækning af rejseudgifter skal ydes i følgende tilfælde:
- for så vidt angår ægtefælle og børn over for hvem der består forsørgerpligt, på grundlag en formodning om, at disse lever i tjenestemandens husstand på hans tjenestested,
  - for så vidt angår personer, der ligestilles med børn, over for hvem der er forsørgerpligt, såfremt den pågældende bor på tjenestemandens tjenestested eller i nærheden heraf.

Ifølge den sagsøgte institution støttes denne fortolkning af følgende forhold. For det første omhandler den pågældende bestemmelse en rejse fra tjenestemandens tjenestested til hans hjemsted, og ikke vice versa. Dernæst er formålet med dækning af rejseudgifterne at give tjenestemandene økonomisk mulighed for én eller to gange at rejse til sit hjemsted, således at han kan bevare den familiemæssige, sociale og kulturelle kontakt hermed. For at undgå risikoen for, at tjenestemanden ikke foretager denne rejse, hvis han ikke ledsages af sine familiemedlemmer, omfatter dækning af rejseudgifter også familiemedlemmerne. For det tredje indebærer udviklingen i Domstolens nævnte praksis vedrørende ret til husstandstillæg, som

- fortolkes mere og mere strengt, at der må anlægges en tilsvarende fortolkning af retten til dækning af rejseudgifter, når henses til, at der består en snæver sammenhæng mellem disse to rettigheder.
- 22 Inden gennemgangen af de af parterne fremførte argumenter findes det hensigtsmæssigt at angive ordlyden af de bestemmelser, der er relevante i denne sag. I henhold til vedtægtens artikel 67, stk. 1, omfatter familietillæggene: litra a) husstandstillæg, litra b) børnetilskud, litra c) uddannelsesstillæg. Vedtægtens artikel 71 bestemmer desuden, at i henhold til de bilag VII fastlagte betingelser har tjenestemanden krav på godtgørelse af de udgifter, han har afholdt under udøvelsen af tjenesten eller i forbindelse med denne. I henhold hertil fastsættes i det pågældende bilags afdeling I (artikler 1-3), betingelserne for tildeling af familietillæg og de nærmere regler for deres udbetaling og i afdeling 3 C (artiklerne 7 og 8) betingelserne for godtgørelse af rejseudgifter.
- 23 Vedrørende husstandstillæg bestemmer vedtægtens artikel 1, stk. 2, at ret til husstandstillæg har: »litra a) den gifte tjenestemand, litra b) tjenestemand, der er enker (enkemænd), fraskilte, lovmæssigt separeret eller ugifte, og som ifølge bestemmelserne i artikel 2, stk. 2 og 3, nedenfor har forsørgerpligt over ét eller flere børn, litra c) ved en særlig, af grunde ledsaget, afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden på grundlag af dokumenter, der er egnede til at tjene som bevis: den tjenestemand, der ikke opfylder betingelserne i henhold til litra a) og b) ovenfor, men som alligevel bærer familiemæssige byrder«. Vedrørende børnetilskud bestemmer nævnte bilags artikel 2, stk. 2, at »ved børn, over for hvem der består forsørgerpligt, forstås børn, der er født i ægteskab, uden for ægteskab, eller er adopteret af tjenestemanden eller af dennes ægtefælle, når de faktisk forsørges af tjenestemanden...«. Endelig bestemmer artiklens stk. 4, at »undtagelsesvis kan enhver person, over for hvem tjenestemanden efter lovgivningen har forsørgerpligt, såfremt denne forsørgerpligt medfører betydelige udgifter for ham, ved en særlig begrundet afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden på grundlag af dokumenter, der er egnede til at tjene som bevis, ligestilles med et barn, over hvem der er forsørgerpligt«.
- 24 Vedrørende rejseudgifter bestemmer bilagets artikel 7, stk. 1, at tjenestemanden har ret til godtgørelse af sine rejseudgifter for sig selv, sin ægtefælle og de personer, han har forsørgerpligt overfor, og som faktisk lever i hans husstand, ved tiltræden af tjenesten, ved udtræden af tjenesten, og ved enhver forflyttelse. Endelig bestemmer nævnte bilags artikel 8, stk. 1, at »tjenestemanden er på nedenstående

vilkår berettiget til et fast beløb til dækning af rejseudgifter fra et tjenestested til hjemsted, som defineret i artikel 7 ovenfor, for sig selv og, såfremt han har ret til husstandstillæg, for sin ægtefælle og de efter artikel 2 ovenfor forsørgelsesberettigede personer:

- én gang pr. kalenderår, dersom afstanden pr. jernbane mellem tjenestested og hjemsted udgør mere end 50 km, men mindre end 725 km,
- to gange pr. kalenderår, dersom afstanden pr. jernbane mellem tjenestested og hjemsted udgør mindst 725 km...«.

De nærmere regler for udbetalingen heraf, med et fast beløb eller undtagelsesvis mod forevisning af behørig dokumentation, indeholdes i stk. 2 og 3, og det særlige tilfælde, hvor der er tale om en rejse uden for Europa, er reguleret af stk. 4 i samme artikel.

- 25 Det fremgår af bilagets artikel 8, stk. 1, nævnt ovenfor, at tjenestemanden én gang eller to gange pr. kalenderår er berettiget til dækning af rejseudgifter for sig selv og, såfremt han har ret til husstandstillæg, for sin ægtefælle og de efter artikel 2 i bilaget forsørgelsesberettigede personer.
- 26 I henhold til ordlyden af den pågældende bestemmelse omfatter dækningen rejseudgifter »fra tjenestested til hjemsted«. Dækningen af rejseudgifter i modsat retning, fra hjemsted (eller et andet sted) til tjenestestedet, finder alene sted i det særlige tilfælde, hvor hjemsted og/eller tjenestested ligger uden for Europa. En bogstavsfortolkning af den pågældende bestemmelse støtter altså administrationens opfattelse, hvorefter personer, der ligestilles med børn, over for hvem der er forsørgerligt, skal have bopæl på tjenestemandens tjenestested, for at denne kan blive berettiget til dækning af deres årlige eller halvårige rejseudgifter til hjemstedet.
- 27 Denne fortolkning, som er i overensstemmelse med bilagets artikel 8, støttes også af det formål, som tilsigtes med vedtægtens bestemmelser om dækning af rejseudgifter. Denne vedtægtsbestemmelse har nemlig til formål at gøre det muligt for tjenestemanden og for de personer, han har forsørgerligt over for, i hvert fald én gang årligt at rejse til sit hjemsted, for således at bevare den familiemæssige, sociale og kulturelle kontakt hermed. Det bemærkes hertil, at tjenestemandens mu-

lighed for at bevare den personlige kontakt med det sted, hvortil han har et naturligt tilhørsforhold, er et vigtigt retsprincip i den offentlige europæiske tjeneste (Domstolens dom af 2. maj 1985, De Angelis mod Kommissionen, 144/84, Sml. s. 1301).

- 28 Når vedtægten bestemmer, at rejseudgifter, endog for personer, som ikke hører til tjenestemandens familie i videste begreb, kan dækkes, er årsagen hertil, at man har villet gøre det muligt for alle de familiemedlemmer, som har måttet forlade deres hjemsted på grund af fællesskabstjenestemandens tiltræden af tjenesten, at foretage denne rejse. Når henses hertil kan den omstridte ydelse ikke anses for et familietillæg, hvis formål er at lette tjenestemanden for de udgifter, som han påføres af personer, der ligestilles med et barn, over for hvem der er forsørgerpligt. Reelt er der tale om en ydelse, som skal dække de udgifter, som tjenestemanden har afholdt under udøvelsen af tjenesten. Dette støttes også af, at bestemmelsen herom figurerer i afdeling 3 i bilaget, som indeholder bestemmelserne om anvendelsen af det grundprincip, der er indeholdt i vedtægtens artikel 71.
- 29 Den af sagsøgerne hævdede modsatte opfattelse, hvorefter de forsørgelsesberettigede personer besidder nøjagtig samme rettigheder som forsørgelsesberettigede børn, beror principielt på den fejlagtige vurdering, at den pågældende ydelse er et familietillæg.
- 30 Den sammenligning, som sagsøgerne har foretaget mellem artikel 7, stk. 1, og artikel 8, stk. 4, på den ene side med artikel 8, stk. 1, på den anden side, giver i øvrigt heller ikke mulighed for at uddrage begrundede argumenter. Eftersom hver af disse bestemmelser regulerer særlige situationer på forskellig måde, kan man nemlig heraf uddrage argumenter, som støtter den ene eller den anden fortolkning.
- 31 Det fremgår af det ovenfor anførte, at en tjenestemand, som har ret til husstandstillæg, er berettiget til dækning af rejseudgifter for personer, der ligestilles med et barn, over for hvem der består forsørgerpligt, såfremt disse i størstedelen af året bor på tjenestemandens tjenestested eller inden for en given afstand herfra afhæn-

gigt af de pågældende lokale forhold og transportmidler. Følgelig kan sagsøgernes første anbringende ikke tages til følge, idet det hviler på en urigtig fortolkning af bilagets artikel 8, stk. 1, hvorefter de omstridte rejseudgifter kan dækkes, selv om de forsørgelsesberettigede personer har bopæl på hjemstedet.

Andet anbringende

- 32 Sagsøgerne har gjort gældende, at administrationens afgørelse indebærer, at børn, over for hvem der består forsørgerpligt og personer, som sidestilles hermed, behandles forskelligt, skønt begge grupper pr. definition skulle have de samme rettigheder og fordele. Den anfægtede afgørelse er derfor ifølge sagsøgerne en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling om forbud mod forskelsbehandling af tjenestemænd.
- 33 Den sagsøgte institution har anført, at den af ansættelsesmyndigheden anlagte nye fortolkning ikke indebærer forskelsbehandling af tjenestemændene, idet de rettigheder, som tjenestemanden efter vedtægten har for deres børn, klart adskiller sig fra dem, som er indrømmet dem for personer, der ligestilles med et barn, over for hvem der er forsørgerpligt. Denne forskelsbehandling er begrundet i, at der består formodning for, at familiemedlemmerne bor sammen, hvilket også følger af selve karakteren af familiebegrebet.
- 34 Selv om det generelle lighedsprincip hører til fællesskabsrettens grundlæggende principper, finder det efter Domstolens faste praksis alene anvendelse på personer, der befinder sig i identiske eller sammenlignelige situationer, jf. f. eks. dom af 16. oktober 1980, Hochstrass mod Domstolen (147/79, Sml. s. 3005, navnlig s. 3019). Heraf følger, at det i denne sag fremførte anbringende om, at dette princip er tilsidesat, må anses for uden grundlag, hovedsagelig fordi tjenestemandens børn, som hører til familiekerdsen i snæver forstand, og som må formodes at bo sammen med tjenestemanden, ikke har samme stilling som de personer, der ligestilles med et barn, over for hvem der er forsørgerpligt, idet disse personer kun hører til familien i bred forstand.
- 35 Det følger af det ovenfor anførte, at sagsøgte må frifindes.

Sagens omkostninger

- 36 I henhold til artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement, der i medfør af artikel 11, stk. 3, i Rådets ovennævnte afgørelse af 24. oktober 1988, finder tilsvarende anvendelse for Retten, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. I medfør af nævnte procesreglements artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling)

- 1) Sagsøgte frifindes.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

Saggio

Yeraris

Vesterdorf

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 26. september 1990.

H. Jung

Justitssekretær

C. Yeraris

Afdelingsformand